

УДК 78.072(477):050(477.83/.86):78.03(477.83/.86)
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/99-2-19>

Уляна МОЛЧКО,
orcid.org/0000-0003-1519-6053
доктор філософії, доцент,
доцент кафедри музично-теоретичних дисциплін та інструментальної підготовки
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка,
(Дрогобич, Львівська область, Україна) *u.molchko@gmail.com*

СОЦІОКУЛЬТУРНІ ВИМІРИ СУЧАСНОГО МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА В НАУКОВІЙ ОЦІНЦІ БОГДАНА СЮТИ

У статті здійснено комплексне наукове осмислення соціокультурних вимірів музичного мистецтва у науковій концепції Богдана Сютя. Актуальність дослідження зумовлена глибинними трансформаціями духовно-ціннісних орієнтирів сучасного суспільства, що спричиняють необхідність переоцінки ролі музичного мистецтва як форми культурної-пам'яті, засобу комунікації та чинника формування національної ідентичності.

Розглянуто соціокультурні параметри музичного мистецтва у трактуванні Б. Сютя на матеріалі його ключових праць: «Глобалізаційні та периферизаційні процеси в культурі як чинник організації художньої цілісності в сучасній музиці», «Основи парамузикознавства», «Українська музична культура. Погляд крізь віки», «Homo canticum: пісенна творчість національного опору й оптимізму в час війни».

У результаті дослідження з'ясовано, що концепція Б. Сютя ґрунтується на розумінні музичного мистецтва як багатовимірного соціокультурного феномена. Вчений обґрунтовує неоднозначність глобалізаційних і периферизаційних процесів. Визначено, що українська культура у цьому контексті постає як така, що перебуває у стані постійного балансування між традицією і новаторством, локальним і глобальним.

Розкрито сутність парамузикознавства як інноваційного напрямку музикознавчої думки. Доведено, що музичне спілкування у трактуванні Б. Сютя постає як багаторівнева система взаємодії виконавця і слухача. Окреслено історико-культурологічний вимір досліджень ученого, що дозволяє простежити еволюцію української музичної культури у XX – XXI століттях в умовах складних соціально-політичних трансформацій. Наголошено на здатності національного музичного мистецтва до збереження внутрішньої цілісності та саморозвитку попри тривалий ідеологічний тиск.

Особливу увагу приділено аналізу пісенної творчості періоду російсько-української війни, що у концепції Б. Сютя постає як важливий чинник національної консолідації, формування суспільного дискурсу та утвердження культурної ідентичності.

Узагальнено, що сучасне музичне мистецтво в науковій оцінці Б. Сютя постає як динамічна. Відкрита система, що формується у взаємодії глобального і національного, традиційного і новітнього, естетичного і соціального. Результати дослідження розширюють уявлення про соціокультурну природу музичного мистецтва та можуть бути використані у подальших музикознавчих і культурологічних студіях.

Ключові слова: соціокультурний вимір, українська музична культура, Богдан Сютя, глобалізація, периферизація, парамузикознавство, пісенна творчість, соціокультурні трансформації.

Uliana MOLCHKO,
orcid.org/0000-0003-1519-6053
Doctor of Philosophy, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Music Theory and Instrumental Training
Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University,
(Drohobych, Lviv region, Ukraine) *u.molchko@gmail.com*

SOCIAL-CULTURAL DIMENSIONS OF CONTEMPORARY MUSICAL ART IN THE SCIENTIFIC ASSESSMENT OF BOHDAN SYUTA

The article provides a comprehensive scientific understanding of the socio-cultural dimensions of musical art in the scientific concept of Bohdan Syuta. The relevance of the study is due to the deep transformations of the spiritual and value orientations of modern society, which necessitate a reassessment of the role of musical art as a form of cultural memory, a means of communication and a factor in the formation of national identity.

The socio-cultural parameters of musical art in the interpretation of B. Syuta are considered on the basis of his key works: «Globalization and peripheralization processes in culture as a factor in the organization of artistic integrity in modern music», «Fundamentals of paramusicology», «Ukrainian musical culture. A look through the ages», «Homo canticum: song creativity of national resistance and optimism during wartime».

As a result of the study, it was found that B. Syuta's concept is based on the understanding of musical art as a multidimensional socio-cultural phenomenon. The scientist substantiates the ambiguity of globalization and peripheralization processes. It is determined that Ukrainian culture in this context appears as one that is in a state of constant balancing between tradition and innovation, local and global.

The essence of paramusicology as an innovative direction of musicological thought is revealed. It is proven that musical communication in the interpretation of B. Syuta appears as a multi-level system of interaction between the performer and the listener. The historical and culturological dimension of the scientist's research is outlined, which allows us to trace the evolution of Ukrainian musical culture in the 20th–21st centuries in conditions of complex socio-political transformations. The ability of national musical art to preserve internal integrity and self-development despite prolonged ideological pressure is emphasized.

Special attention is paid to the analysis of song creativity during the russian-ukrainian war, which in B. Syuta's concept appears as an important factor in national consolidation, the formation of social discourse and the affirmation of cultural identity.

It is summarized that modern musical art in the scientific assessment of B. Syuta appears as a dynamic. An open system that is formed in the interaction of the global and national, traditional and modern, aesthetic and social. The results of the study expand the understanding of the socio-cultural nature of musical art and can be used in further musicological and cultural studies.

Key words: socio-cultural dimension, Ukrainian musical culture, Bohdan Syuta, globalization, peripheralization, paramusicology, song creativity, socio-cultural transformations.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку гуманітаристики позначений глибокими змінами духовно-ціннісних орієнтирів, що зумовлюють переосмислення ролі мистецтва в соціокультурному просторі. Музичне мистецтво, зокрема, постає не лише як художня практика, але і як специфічна форма культурної пам'яті та комунікації, що відображає динаміку суспільних змін і формує нові смислові парадигми. Формування нових науково-культурних підвалин сьогодні опирається на ґрунтовному дослідженні «...явищ української культури та мистецтва, що дозволило відкриття раніше недоступних історичних і архівних документів, вивчення особливостей формотворення і новаторство у вітчизняному мистецтві, вітчизняні мистецькі школи, що були повернені із радянського небуття та формування нового погляду на їх інтеграційний шлях у європейський простір» (Андрущенко, 2022: 10–11). У цьому контексті особливої ваги набуває аналіз музичного мистецтва як соціокультурного феномена, що функціонує в системі складних взаємозв'язків між традицією і новаторством, національною ідентичністю та глобалізаційними процесами. Саме тому монографічні видання «Глобалізаційні та периферизаційні процеси в культурі як чинник організації художньої цілісності в сучасній музиці», «Основи парамузикознавства», «Українська музична культура. Погляд крізь віки», «Номо santicum: пісенна творчість національного опору й оптимізму в час війни» доктора мистецтвознавства, професора Національної музичної академії України, лауреата премії імені Миколи Лисенка Богдана Сюті є актуальними для сучасного музикознавства.

Аналіз досліджень і публікацій. Сучасний науковий дискурс дослідження соціокультурних вимірів музичного мистецтва формується на пере-

тині культурологічних, мистецтвознавчих і соціокомунікативних підходів. Вагомим підґрунтям статті стала праця Т. Андрущенко (Андрущенко, 2022), у якій обґрунтовано роль мистецтва в умовах трансформації суспільства. Науковий доробок Б. Сюті знайшов висвітлення в оглядових рецензіях Г. Веселовської (Веселовська, 2011), Т. Гуменюк (Гуменюк, 2012), О. Корчової (Корчова, 2013), О. Найдюк (Найдюк, 2011), В. Романко (Романко, 2009), У. Молчко та Х. Гавриляк (Молчко, Гавриляк, 2024). Попри наявність окремих наукових розвідок, комплексного дослідження монографічних видань Б. Сюті на сьогодні не здійснено.

Мета статті – науково осмислити соціокультурні параметри сучасного музичного мистецтва у трактуванні Б. Сюті (на прикладі вище згаданих праць), розкрити специфіку їх функціонування в контексті трансформації духовно-ціннісних орієнтацій сьогодення.

Виклад основного матеріалу. Науковий доробок доктора мистецтвознавства Богдана Сюті у сучасному гуманітарному дискурсі репрезентує системне осмислення процесів розвитку музичної культури крізь призму культурологічних, соціокомунікативних та історико-мистецьких підходів. Його праці вирізняються концептуальною цілісністю, міждисциплінарністю та орієнтацією на актуальні виклики доби, зокрема проблематику глобалізації, трансформації культурних ієрархій та особливості функціонування музичного мистецтва в умовах інформаційного суспільства.

Важливе місце у науковій спадщині дослідника займає праця «Глобалізаційні та периферизаційні процеси в культурі як чинник організації художньої цілісності в сучасній музиці», яка була опублікована у 2007 році дрогобицьким видавництвом «Коло». Дослідження представляє комплексний

аналіз глобалізаційних тенденцій у сфері культури та їх впливу на музичне мистецтво. Актуальність цієї проблематики зумовлена інтенсивними трансформаціями, що відбувалися на початку XXI століття у зв'язку з розвитком інформаційних технологій, розширенням міжкультурної комунікації та формування світового культурного простору.

Автор підкреслює, що поняття глобалізації не має однозначного трактування і розглядається в межах різних наукових парадигм – політичної, економічної, соціологічної та культурологічної. У своєму дослідженні він обирає саме культурологічний ракурс, що дозволяє зосередити увагу на процесах взаємодії культур, трансформації художніх практик і змінах у системі цінностей. Такий підхід дає змогу глибше осмислити специфіку музичного мистецтва як складової загального культурного процесу.

У контексті культурної глобалізації дослідник звертає увагу на суперечливий характер цього явища. З одного боку, відкритість інформаційного простору сприяє активному обміну культурними досягненнями, розширенню можливостей для творчої самореалізації митців, інтеграції національних культур у світовий контекст. З іншого боку, глобалізація породжує тенденції до стандартизації та уніфікації мистецьких форм, що може спричинити «...процеси прогресуючої делокалізації національних, етнолокальних та регіональних культур» (Сюта, 2007: 6) і призведе до знецінення традиційних культурних кодів, стирання меж між національними, регіональними та етнічними традиціями. У музичному мистецтві це виявляється у запозиченні стилістичних моделей, гармонічних структур, жанрових форм, що нерідко призводить до формування універсалізованого художнього продукту, позбавленого чітко вираженої національної ідентичності.

Розглядаючи європейський культурний простір, Б. Сюта аналізує феномен поділу на центри та периферії, який історично склався у процесі розвитку цивілізації. Автор застосовує термін «європейський культурний регіон» і стверджує, що наша культура «...як і культура інших країн Східної Європи, належить до регіону європейської культури» (Сюта, 2007: 9). Українська культура розглядається ним як така, що тривалий час перебувала у складних історичних умовах, які зумовили її напівпериферійний статус. Значний вплив на формування культурного середовища мали як західноєвропейські, так і східні культурні моделі. Це призвело до неоднозначності культурної ідентичності та необхідності постійного балансування між власними традиціями і зовнішніми впливами.

Важливим чинником, що ускладнює розвиток національної культури, дослідник вважає домінування масової культури, орієнтованої на комерційний успіх і широке споживання. Така культура, як правило, ігнорує глибинні смисли та естетичні цінності, підмінюючи їх спрощеними формами. У результаті відбувається зниження художнього рівня мистецької продукції та послаблення національно-культурної ідентичності.

У праці також порушується питання про перспективи розвитку периферійних культур в умовах глобалізації. Богдан Сюта наголошує, що «...Україна, потрапивши в становище культурної напівпериферії, та її музична культура істотно узалежнюються від перебігу глобалізаційних та периферизаційних процесів» (Сюта, 2007: 50). Автор висловлює думку, що для здобуття визнання на світовій арені необхідним є не лише збереження національних традицій, але й активна участь у міжнародному культурному обміні.

Розвиток досліджень у сфері соціокультурних аспектів комунікативної природи музики стала праця «Основи парамузикознавства», яка побачила світ у 2010 році. Осмислюючи наукову цінність змістового наповнення монографії Б. Сютя, О. Найдюк відзначає її важливість, яка є «...свідчення того, що сучасне музикознавство, опинившись із різних причин на периферії актуального у XX сторіччі “поняттєвого буму” наукової гуманітаристики, врешті також намагає шляхи модернізації свого об'єкта дослідження. Насправді ж ідеться не так про модернізацію, як про академізацію та наукову адаптацію певних понять і значень» (Найдюк, 2011: 7).

Автор роботи обґрунтовує новий напрям музикознавчих досліджень, де у центрі уваги автора перебуває проблема взаємодії музичного та позамузичного компонентів у процесі художньої комунікації. Парамузикознавство визначається як оригінальна галузь музикознавства, що «...вивчає немuzичномовні чинники, що супроводжують музичномовне спілкування (виконання і сприймання музики) і беруть участь в передаванні й отримуванні інформації» (Сюта, 2010: 11). До таких факторів належать невербальні засоби комунікації, зокрема жести, міміка, постава виконавця, а також просторові, акустичні та візуальні характеристики середовища.

Особливу увагу дослідник приділяє функціональному аспекту парамузичних засобів. Він виділяє низку функцій, серед яких провідними є експресивна, комунікативна, когнітивна та адаптивна. Кожна з них виконує певну роль у процесі передачі музичної інформації, доповнюючи або

модифікуючи зміст музичного висловлювання. Важливим є положення про одночасність ролей виконавця і слухача у процесі музичної комунікації. Б. Сюта пише: «... комунікатор і комунікант в процесі музичного спілкування не здійснюють свої функції по чергову, а виконують їх одночасно через ті самі канали» (Сюта, 2010: 32). Тобто вони виступають як активні учасники діалогу, взаємодіючи через різні канали передачі інформації. Такий підхід дозволяє розглядати музичне спілкування як складну багаторівневу систему, у якій поєднуються звукові, візуальні та психологічні компоненти.

У межах цієї концепції значна увага приділяється кінетичним аспектам виконання. Рухи тіла, жести, міміка не лише супроводжують музичне звучання, але й відіграють важливу роль у формуванні художнього образу. Вони можуть підсилювати емоційний вплив музики, сприяти її глибшому розумінню або, навпаки, створювати додаткові смислові відтінки.

Окремо розглядається вплив зовнішніх факторів, таких як акустика приміщення, освітлення, сценічне оформлення, поведінка публіки. Усі ці елементи формують загальний контекст музичного сприйняття і можуть суттєво змінювати інтерпретацію твору. Таким чином, музичне мистецтво постає як синтетичне явище, що поєднує різні види комунікації і це є «...повноцінна система художньої комунікації» (Сюта, 2010: 130).

Масштабне дослідження історії української музичної культури представлено Б. Сютою в ґрунтовній монографії «Українська музична культура. Погляд крізь віки», яка написана у співавторстві з Лідією Корній. Композиційно праця поділяється на дві частини, де матеріали викладено за хронологічним принципом. Друга частина написана Б. Сютою. Дослідник аналізує розвиток музичної культури від доби національного відродження 1920–30-х років до початку XXI століття. Кожен тематичний блок відкривається коротким історичним оглядом, у якому окреслюються ключові процеси в науці, літературі, мистецтві, а також діяльність музичних інституцій.

Окремий акцент зроблено на роботі Музичного товариства імені М. Д. Леонтовича. Б. Сюта відзначає, що «... ідеологічний тиск на Товариство імені Миколи Леонтовича з боку партійно-урядових чинників був незмірно високим із перших місяців діяльності цієї організації» (Сюта, 2014: 367). Учасники спільноти змушені були підтримувати гасло «Музика масам», перебуваючи в атмосфері постійного контролю і у 1928 році організацію було ліквідовано.

Окреслюючи розвиток мистецтва 1930-х років, дослідник відзначає нищівний удар по культурі Голодомору 1932–1933 років. Б. Сюта простежує розвиток української музичної культури на територіях, котрі перебували під владою Польщі, Румунії, Чехословаччини. Вагому роль відігравали еміграційні середовища, що здійснювали активну культурно-просвітницьку діяльність.

Автор характеризує досягнення композиторів В. Фемеліди, М. Вериківського, Л. Ревуцького, Б. Лятошинського у сфері симфонічної музики. Особливу увагу приділено С. Людкевичу, який за словами дослідника «... залишається у міжвоєнне двадцятиліття найавторитетнішим композитором в Галичині» (Сюта, 2014: 409). Не залишається поза увагою науковця камерно-інструментальна музика, яка у монографії представлена творчістю А. Рудницького, В. Косенка. Розвиток духовно-хорового мистецтва знайшов втілення у творах М. Вериківського, Г. Давидовського, М. Тележинського, А. Гнатишина, о. Й. Кишакевича.

Розділ «Мистецтво в лещатах політики: музична культура України 1940-50-х років» присвячений складному періоду Другої світової війни та після воєнної відбудови. Зазначається дослідником, що значна частина творів цього часу створювалася на замовлення і «... переважна більшість із яких були відвертим політичним кічем» (Сюта, 2014: 446). Автор монографії аналізує розвиток музикознавчої думки, яка представлена діяльністю Ф. Колесси, Б. Кудрика, З. Лиська. Окремо розглянуто музичне життя еміграції 1940-х років, де фігурують імена Я. Барнича, Б. Весоловського, о. С. Сапруна, Р. Савицького, М. Кузана.

У розділі, присвяченому 1960–80-х рокам, висвітлено вплив процесів десталінізації на культурне життя. Водночас посилення ідеологічного тиску обмежувало розвиток національного мистецтва. У цей період формується дисидентський рух, і, як зазначає автор, «... велика плеяда молодих мистців-“шістдесятників” стала обличчям українського дисидентського руху» (Сюта, 2014: 493). Б. Сюта виокремлює два етапи музичного розвитку цього періоду. Перший пов'язаний із освоєнням новітніх європейських тенденцій, а другий етап «... характеризувався синтезуванням досвіду і здобутків вітчизняної та зарубіжної музики» (Сюта, 2014: 498). На цій основі автор аналізує творчість Б. Лятошинського, Л. Колодуба, М. Скорика, Є. Станковича, В. Сильвестрова, Г. Ляшенка, І. Шамо, І. Карабиця.

Завершальний розділ присвячено розвитку музичної культури від кінця 1980-х років до початку XXI століття. Автор наголошує, що про-

голошення незалежності України сприяло подоланню ідеологічних обмежень у мистецтві та відкриттю нових творчих можливостей. Б. Сютя аналізує композиції Є. Станковича, О. Козаренка, Л. Грабовського. У підсумку дослідник доходить висновку, що Україна на межі тисячоліть постає як один із «... провідних центрів музичної культури світового масштабу» (Сютя, 2014: 564).

Книга «Номо сanticum: пісенна творчість національного опору й оптимізму в час війни» є віддзеркаленням стану культури в часи російсько-української війни 2014–2025 років. У праці Б. Сютя простежено чинники, що спричинили трансформацію пісенної культури, з'ясовано особливості розбудови українського пісенного корпусу, виявлено провідні тенденції оновлення тематичного спектра та жанрової структури, а також окреслено специфічні для воєнного періоду канали й форми поширення україноцентричного пісенного контенту.

Аналізуючи роль мелосу в світовому суспільному просторі, дослідник наголошує, що «... саме пісня і танець визначали “обличчя” музичної культури народів Європи» (Сютя, 2025: 3). Лихоліття повномасштабного вторгнення росії спричинили, на думку автора, зміну в сучасній українській пісенній аудіосфері та чинників, які видозмінюють її. Починаючи з другого Майдану, власне пісні «... віддзеркалювали зміну слухацьких пріоритетів: переконливо засвідчили запит на українськомовні тексти і водночас – на мінімілізацію присутності російського шоу-бізнесу в Україні» (Сютя, 2025: 4). Б. Сютя репрезентує пісні, які, після 22 лютого 2022 року, заповнили національний медіапростір і отримали велику популярність. Це трек української пісні «Ой у лузі червона калина», який згодом виконав гурт «Pink Floyd», вокальні композиції Клавдії Петрівни, Сергія Лазановського та Дмитра Решетника, Ярослава Карпука, гуртів «ДахаБраха», «Kozak System», «Пиріг і Батіг», «ГІЧ Оркестр» та інших. Вартісним аспектом дослідження наведені приклади кількості прослуховувань на YouTube-каналі. Автор відзначає значний вплив пісень публіцистичного звучання, «... що виконують консолідувальну роль <...> у кризові моменти розвитку суспільства, – знакова риса сучасного етапу ідеологічної експансії» (Сютя, 2025: 17).

Оцінюючи соціокультурний простір військового часу, науковець групує пісні у два блоки: це пісні, що звучать на концертних майданчиках і твори, котрі прослуховують на електронних гаджетах. Всі вони репрезентують «...процес наростаючого самопоширення» (Сютя, 2025: 18). Автор наголошує на цінності пісенної публіци-

тики, для якої властива «... орієнтація на смаки регіонального слухача» (Сютя, 2025: 19). В окрему групу формуються музичні інтерпретації поезії Т. Шевченка, І. Франка, В. Сосюри, Лесі Українки, В. Симоненка.

Аналізуючи пісенну творчість періоду сучасної російсько-української війни, Б. Сютя констатує зміни у сфері мелосу: по-перше аранжування стало професійнішим і корелює зі змістом пісень, по-друге поглиблюється змістова основа співочих композицій та їх впливу на людей. Цінність полягає у зверненні «... до культурного досвіду слухачів, і, як наслідок, ефективно впливають на рівні емоційного сприймання» (Сютя, 2025: 33). У книзі автор розглядає коментарі, що з'являються після прослуховувань пісень, у яких акцентується увага на утвердженні національної позиції слухацької аудиторії.

Підсумовуючи своє дослідження, науковець виокремлює характерні ознаки соціокультурних вимірів нашого часу – «... зростання інтересу до пісень патріотичного звучання, але перевага – за художньо довершеними і майстерно виконаними творами» (Сютя, 2025: 43).

Висновки. Загалом, науковий доробок доктора мистецтвознавства Б. Сютя репрезентує цілісну концепцію осмислення музичного мистецтва як соціокультурного феномена, що функціонує в умовах глобалізаційних трансформацій. Встановлено, що дослідник послідовно розкриває неоднозначність глобалізаційних і периферизаційних процесів, підкреслюючи як їх інтеграційний потенціал, так і загрози уніфікації та втрати національної ідентичності. Обґрунтована ним концепція парамузикознавства розширює межі традиційного музикознавства, акцентуючи на ролі позамузичних чинників у процесі художньої комунікації та дозволяючи трактувати музичне мистецтво як багаторівневу систему взаємодії звукових, візуальних і соціальних компонентів.

Доведено, що історико-культурологічний підходи Б. Сютя сприяють глибокому осмисленню еволюції української культури та її здатності до самооновлення в умовах суспільних викликів. Особливої актуальності набуває інтерпретація пісенної творчості як чинника національної консолідації в період теперішньої російсько-української війни, де музика постає формою суспільного діалогу і носієм ціннісних орієнтацій. Узагальнюючи, сучасне музичне мистецтво у трактуванні вченого постає як динамічна система, що формується у взаємодії глобального і національного, традиційного і новітнього, відкриваючи перспективи подальших досліджень у площині соціокомунікативних процесів культури.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрущенко Т. Інтегративний характер культурології: художня культура та мистецький ринок. *Культурологічні виміри актуальних проблем мистецтва* : колективна монографія / за заг. ред. Проф. Т. І. Андрущенко. Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2022. С. 5–23.
2. Веселовська Г. До основ парамузикознавства. *Студії мистецтвознавчі: Театр. Музика. Кіно*. Київ : НАН України, ІМФЕ ім. М. Т. Рильського, 2011. Число 3 (35). С. 127–128.
3. Гуменюк Т. Культура українського народу: епохи, явища, персоналії (Корній Л., Сюта Б. Історія української музичної культури: Підручник / Лідія Корній, Богдан Сюта: До 100-річчя Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського. – К., 2011. – 720 с.; 16 арк. іл.). *Часопис НМАУ ім. П. І. Чайковського*. 2012. № 2. С. 152–155.
4. Корній Л., Сюта Б. Українська музична культура. Погляд крізь віки. Київ : Музична Україна, 2014. 592 с.
5. Корчова О. Л. П. Корній, Б. О. Сюта. Історія української музичної культури. Київ: Національна музична академія України, 2011. *Український гуманітарний огляд*. Київ : Смолоскип, 2013. Число 18. С. 253–258.
6. Молчко У., Гавриляк Х. «Монографія “Глобалізаційні та периферизаційні процеси в культурі як чинник організації художньої цілісності в сучасній музиці” Богдана Сютя». *«Modern Perspectives on Global Scientific Solutions» (December 2–4, 2024, Bergen, Norway)*. *European Open science Space*, 2024. S. 33–35.
7. Найдюк О. «Богдан Сюта. Основи парамузикознавства». *Критика*. 2011. № 9–10 (167–168). С. 7.
8. Новицька Т. Богдан Сюта: Тільки найкращі музикознавці вибирають те, що менше досліджено. URL: <https://theclaquers.com/posts/11852> (дата звернення: 09.04.2026).
9. Романко В. Параметри сучасної музики (про книгу Богдана Сютя). *Українська музична газета*. 2009. № 4 (74). С. 7.
10. Сюта Б. Глобалізаційні та периферизаційні процеси в культурі як чинник організації художньої цілісності в сучасній музиці. *Бесіда 28*. Дрогобич: Коло, 2007. 60 с.
11. Сюта Б. Homo canticum: пісенна творчість національного опору й оптимізму в час війни [Мистецтвознавче дослідження]. Луцьк : Терен, 2025. 49 с.
12. Сюта Б. Основи парамузикознавства : монографія. Київ: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2010. 176 с.

REFERENCES

1. Andrushchenko T. (2022.) Intehrativnyi kharakter kulturolohii: khudozhnia kultura ta mystetskyi rynok [The integrative nature of cultural studies: artistic culture and the art market: collective monograph]. *Kulturolohichni vymiry aktualnykh problem mystetstva* : kolektyvna monohrafiia / za zah. red. prof. T. I. Andrushchenko. Kyiv : Vyd-vo NPU imeni M. P. Drahomanova. S. 5–23. [in Ukrainian].
2. Veselovska H. (2011). Do osnov paramuzykoznavstva [To the basics of paramusicology]. *Studii mystetstvoznachchi: Teatr. Muzyka. Kino*. Kyiv : NAN Ukrainy, IMFE im. M. T. Rylskoho. Chyslo 3 (35). S. 127–128. [in Ukrainian].
3. Humeniuk T. (2012). Kultura ukrainskoho narodu: epokhy, yavyshecha, personalii (Kornii L., Siuta B. Istoriia ukrainskoi muzychnoi kultury: Pidruchnyk / Lidii Kornii, Bohdan Siuta: Do 100-richchia Natsionalnoi muzychnoi akademii Ukrainy imeni P. I. Chaikovskoho. – K., 2011. – 720 s.; 16 ark. il.) [Culture of the Ukrainian people: eras, phenomena, personalities (Kornii L., Syuta B. History of Ukrainian musical culture: Textbook / Lydia Kornii, Bohdan Syuta: To the 100th anniversary of the National Music Academy of Ukraine named after P. I. Tchaikovsky. – Kyiv, 2011. – 720 p.; 16 sheets, ill.)]. *Chasopys NMAU im. P. I. Chaikovskoho*. № 2. S. 152–155. [in Ukrainian].
4. Kornii L., Siuta B. (2014). Ukrainska muzychna kultura. Pohliad kriz viky [Ukrainian Musical Culture. A Look Through the Ages]. Kyiv : Muzychna Ukraina. 592 s. [in Ukrainian].
5. Korchova O. (2011). L. P. Kornii, B. O. Siuta. Istoriia ukrainskoi muzychnoi kultury. Kyiv: Natsionalna muzychna akademiia Ukrainy, 2011. [L. P. Kornii, B. O. Syuta. History of Ukrainian Musical Culture. Kyiv: National Music Academy of Ukraine, 2011.]. *Ukrainskyi humanitarnyi ohliad*. Kyiv : Smoloskyp. Chyslo 18. S. 253–258. [in Ukrainian].
6. Molchko U., Havryliak Kh. (2024). «Monohrafiia “Hlobalizatsiini ta peryferyzatsiini protsesy v kulturi yak chynnyk orhanizatsii khudozhnoi tsilisnosti v suchasni muzytsi” Bohdana Siuty» [«Monograph “Globalization and Peripheralization Processes in Culture as a Factor in the Organization of Artistic Integrity in Contemporary Music” by Bohdan Syuta»]. *«Modern Perspectives on Global Scientific Solutions» (December 2–4, 2024, Bergen, Norway)*. *European Open science Space*. S. 33–35. [in Ukrainian].
7. Naidiuk O. (2011). «Bohdan Siuta. Osnovy paramuzykoznavstva» [«Bogdan Syuta. Fundamentals of Paramusicology»]. *Krytyka*. № 9–10 (167–168). S. 7. [in Ukrainian].
8. Novytska T. (2023). Bohdan Siuta: Tilyk naykhorobrishi muzykoznavtsi vybyraut te, shcho menshe doslidzheno [Only the bravest musicologists choose what is less researched]. URL: <https://theclaquers.com/posts/11852> (data zvernennia: 09.04.2026). [in Ukrainian].
9. Romanko V. (2009). Parametry suchasnoi muzyky (pro knyhu Bohdana Siuty) [Parameters of Modern Music (about the book by Bohdan Syuta)]. *Ukrainska muzychna hazeta*. № 4 (74). S. 7. [in Ukrainian].
10. Siuta B. (2007). Hlobalizatsiini ta peryferyzatsiini protsesy v kulturi yak chynnyk orhanizatsii khudozhnoi tsilisnosti v suchasni muzytsi. Besida 28. [Globalization and peripheralization processes in culture as a factor in organizing artistic integrity in contemporary music. Conversation 28.]. Drohobych: Kolo. 60 s. [in Ukrainian].
11. Siuta B. (2025). Homo canticum: pisenna tvorchist natsionalnoho oporu y optymizmu v chas viiny [Mystetstvoznachche doslidzhennia] [Homo canticum: song creativity of national resistance and optimism during wartime [Artistic study]. Lutsk: Teren. 49 s. [in Ukrainian].
12. Siuta B. (2010). Osnovy paramuzykoznavstva : monohrafiia [Fundamentals of paramusicology : monograph]. Kyiv : Vydavnychiy dim Dmytra Buraho. 176 s. [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 30.04.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 22.05.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті:

Стаття поширюється на умовах
ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)